

азъ съмъ пьянъ, като едно, като едно... Народната любовъ ме прави да съмъ пьянъ... Часътъ е близко. Днесъ ако съмъ живъ, утрѣ ставамъ духъ, нищо, сѣнка... Магарешки свѣтъ, съ една рѣчь... И който умре за народа, той ще бѣде живъ на вѣки вѣковъ... Вива! България да е жива!... А азъ какво съмъ? — едно магаре, което се бои отъ бистра вода...

Ненадѣйно редакторътъ се прѣкъснѣ, защото видѣ, че минаваше единъ турчинъ яхвалъ на конь, нѣщо станало рѣдко на послѣдъкъ. Той зацѣ, като показваше къмъ турчинътъ:

Боятъ настава: тупатъ сърдца ни.
Ето ги близу наш'тѣ душмани.
Куражъ, дружина, вѣрна, сговѣрна,
Ний не сме веке рая покорна!

— Напрѣдъ, напрѣдъ! извика Безпортевъ, като че прѣдвождаше нѣкоя нивидима дружина, и се спустнѣ къмъ турчина.

Турчинътъ се обърнѣ, видѣ Безпортева, че тича къмъ него, и се спрѣ. Въ двајсетина раскрача редакторътъ го стигна и му извика:

— Читакъ, кждѣ отивашъ? Какъ дерзашъ да тѣпчишъ тая света земя?... Тая земя е бѣлгарска, а твоята е въ азиатскитѣ пустини, тамъ се поразявай! Долу, скотъ, да цалувашъ тая свещенна земя... Ако не, ще зематъ дяволитѣ твоя султанъ, и оланитѣ му, и харемлицитѣ му...

Турчинътъ не разбра какво му говори Безпортевъ, но видѣ, че е твърдѣ пьянъ; той се посмути, бутнѣ коня си и трѣгнѣ пакъ. Безпортевъ се спустнѣ и хвалѣ коня за юздата.

— Какво ми искашъ, чорбаджи? попита турчинътъ слисашъ.

— Долу; или щѣ ти испиѣжъ кръвта! изрева свирѣпо Безпортевъ, като си истрѣгнѣ лѣскавата кама.